

[Else-Merete Ross.]

komme ud på skråplanet eller allerede er derude.

Karen Berntsens dag- og døgncenter og Kofoeds Skole trænger til udbygning og langt mere støtte i deres arbejde, men samtidig tror jeg, at vi må indstille os på, at der også i andre kvarterer må oprettes tilsvarende institutioner, som de unge kan henvende sig til. Karen Berntsens redegørelse fra september 1970 viser, at 48 pct. af hendes klienter, dvs. 185 personer, er kommet på eget initiativ eller via dagcenteret og ungdomsklinikken, og at også en del forældre henvender sig dér.

Kontaktudvalget foreslår dels oprettelse af poliklinikker på gadeplan, som skulle være åbne døgnet rundt og kunne give en uforpligtende førstehjælp, dels foreslår de nødherberger. Jeg tror, begge dele vil være af stor betydning.

Hermed er jeg allerede kommet ind på nogle af kontaktudvalgets forslag. Udvalget har ikke villet prioritere, idet man mener, at forslagene danner en helhed, og at de indbyrdes støtter hinanden. Det kan jeg godt se, men jeg vil alligevel gerne sige lidt om nogle af forslagene.

I Odense har politikommissær Kjeld Petersen rettet en skarp kritik mod kontaktudvalgets forslag, idet han mener, at udgifterne er alt for store i forhold til det antal mennesker, der skal hjælpes. Han synes at glemme, at vi har fået et nyt socialt problem, og at det derfor især i begyndelsen må kræve særlige udgifter at få det ind i hele vort sociale, forebyggende og helbredende system. Han mener, det vil vise sig, at narkomanerne slet ikke vil vide af sygehusene og deres tilbud og hurtigt vil forsvinde efter overflytning til sygehusene. Det står i modstrid med, hvad overlæge Finn Jørgensen siger side 172 i redegørelsen, nemlig at det i praksis har vist sig, at unge stofmisbrugere i stigende grad frivilligt lader sig indlægge, ligesom de er villige til at forblive i lang tid i afdelingen.

Kjeld Petersen mener, at egentlig behandling af hårde narkomaner er et urealistisk begreb. Han mener, vi skal give samfundets tabere det stof, de har brug for, og så bruge kræfterne til oplysnings- og hjælpearbejde i de truede grupper. Selv om jeg lige har udtrykt, hvor megen vægt jeg mener

der skal lægges på det oplysende og forebyggende arbejde, kan jeg ikke være enig med Kjeld Petersen. At afskrive unge mennesker uden videre forekommer mig at stride helt mod den medicinske og sociale indstilling, vi har til andre handicappede grupper. Og i øvrigt er det helt forkert, at hårde narkomaner ikke kan helbredes.

I det radikale venstre er vi meget positivt indstillet over for kriminalforsorg i frihed. Skal det kunne gennemføres, må Dansk Forsorgsselskab udbygges ganske væsentligt, både bygningsmæssigt og personalemæssigt. Der foreslås bl. a. opført fire ungdomspensioner med plads til 20-25 i hver. Det er muligt, at 2½-3 mill. kr. for hver pension efter nuværende priser ikke kan betegnes som meget, men hvordan ville det være at erhverve eksisterende bygninger, eventuelt store villaer, og indrette dem til formålet? Ville det ikke blive billigere, og ville planerne så ikke hurtigere kunne realiseres? Havde man ikke derved mulighed for at undgå det sterile præg, der næmt kan komme over nyopførte bygninger?

De, der er skeptiske over for behandlingsarbejdet og mener, at man ikke har haft tilstrækkelig gode resultater, bør betænke, hvor vanskelige og helt utilstrækkelige forhold de institutioner, som har med disse mennesker at gøre, hidtil har måttet arbejde under. Mange af disse institutioner har måttet påtage sig opgaver, de hverken havde tilstrækkelige ressourcer til eller forudsætninger for at varetage. De har kun i ringe grad kunnet henvise de sværest belastede til statshospitaler, da disses kapacitet har været fuldt udnyttet. Desuden er disse klienter langt mere behandlingskrævende end andre klienter og har derfor trods alle anstrengelser ikke fået al den tid, de faktisk behøvede. Endelig mangler vi efterbehandlingsmuligheder, derfor er faren for tilbagefald for stor nu.

Tv-udsendelsen i onsdags, „Gale er død“, gav seerne et indtryk af, hvilken betydning efterbehandlingen har, inden man fra institutioner skal ud og leve på egen fod i det almindelige samfund. Behandlingsmuligheder i overgangsperioden er meget nødvendige.

Disse og mange andre emner er behandlet i redegørelsen, og der er stillet forslag til en løsning af de mest påkrævede opgaver. Det